

[Jane Oksen]

Vi savner en økonomisk vurdering af hele forslaget, og når vi ser den – og når vi sammenholder det med socialministerens forslag, som vi tager stilling til i morgen formentlig – vil vi tilkenderive vores stilling efter udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Traberg Smidt (V):

Jeg kan forstå på Fremskridtspartiets ordfører, at man beklager, at LO's og Dansk Arbejdsgiverforenings indflydelse er lille. Jeg vil gerne høre, hvor man ønsker indflydelsen styrket.

Jørgen Estrup (RV):

Det spørgsmål vil jeg da også gerne have besvaret, men det kan vi måske få lidt senere.

Lad mig i øvrigt om det foreliggende forslag sige, at det har jo en lang historie, der går lige fra dengang, vi havde jobkabelseslovene under socialdemokratiske regeringer, til vi fik loven om beskæftigelsesmuligheder for unge, og så nu til det foreliggende forslag, og hvor man kan sige, at der har været en fast tendens til en decentralisering, til i højere grad at erkende, hvor mulighederne og ansvaret for at få udsatte grupper i beskæftigelse lå.

Det er den konsekvens, vi nu drager endeligt med dette forslag, idet vi siger, at det er i amts- og primærkommuner, de egentlige muligheder for at vide, hvor skoen trykker, er, og at det er derfor, ansvaret og pengene også skal ligge dér.

Og det synes jeg i og for sig man burde erkende også fra Socialdemokratiets side. Men det er jo ikke nogen hemmelighed for os andre, at der har været en intens religionsstrid på dette område, og folk, der har haft lejlighed til at høre kommunerne og organisationerne diskutere, ved jo udmærket godt, hvad det drejer sig om, nemlig hvem det er, der skal bestemme.

Jeg synes, man i Socialdemokratiet – og andre, som har sat spørgsmålstegn ved, om dette forslag nu ramte præcist – burde gøre op med sig selv, om man lægger mest vægt på, at vi får flere fra de udsatte grupper i beskæftigelse, eller om det er vigtigere, at organisationerne får det afgørende ord.

Det synes jeg er et vigtigt spørgsmål at få afklaret, før hvis man virkelig lægger så megen vægt på, at vi skal have flere fra de udsatte grupper i beskæftigelse, bliver man altså også nødt til at høre mere på, hvad kommunerne har

at sige, end man har været villig til hidtil, og det er sådan set det, forslaget drejer sig om.

Jeg synes, vi med dette forslag får sat streg under, at nogle af de eksempler, vi har set – f.eks. Hvorslev Kommune, hvor man er nødt til at droppe et projekt, som har fået unge arbejdsløse i beskæftigelse, men som man er nødt til at droppe, fordi nogle stive organisationskrav spiller ind – viser, at det netop er her, vi nu skal have afgjort, om det er vigtigere, at man holder sig til de stive, fastlagte krav, eller at man får unge i beskæftigelse.

Derfor vil jeg sige, at dette sådan set er et principielt lovforslag. Det er ikke et forslag, der drejer sig om, hvorvidt man skal afsætte flere eller færre penge, fordi man fastsætter, at man fastholder aktiviteten på dette område. Det gør man på statsligt niveau, og det gør man også ved at forlænge pligtbeløbene i kommunerne. Men det, vi faktisk tager stilling til, er, om vi virkelig er parat til at ofre noget af den tilvante ramme, som organisationerne har spillet i, for at gøre noget for de udsatte grupper.

Derfor kan vi fra radikal side varmt støtte forslaget og vil samtidig gøre opmærksom på, at dette forslag jo lever sit eget liv. Det er aldeles ikke afhængigt af, hvad der sker med socialministerens forslag. Dette forslag er et selvstændigt forslag, og det handler i høj grad – det være også henvendt til hr. Aage Frandsen – om, hvad vi vil gøre for de udsatte grupper.

(Kort bemærkning).

Jane Oksen (FP):

Når det gælder arbejdsmarkedets parter, mener Fremskridtspartiet naturligvis ikke, at man blindt skal følge deres indstillinger, men man skal selvfølgelig til enhver tid lytte til, hvad de har at sige til de forskellige ting. Den borgerlige regering har jo hidtil lyttet meget til arbejdsmarkedets parter. Også når det har drejet sig om lønforhøjelser, som landet ikke har råd til, har man ikke grebet ind, men stiltiende fulgt de overenskomster osv., som arbejdsmarkedets parter er blevet enige om.

Men det kunne da være interessant at lade spørgsmålet gå videre til vores nuværende arbejdsminister, hr. Kirkegaard: Deler arbejdsministeren vores tidligere arbejdsministers udsagn om, at når parterne var enige, skulle der tungtvejende grunde til, før regeringen ville gå imod det?